תורה אור • פרשת בראשית • מאמר 10

צאינה וראינה וגו'

צאינה וראינה

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com
הפרשה החסידית
/likuteitorah.com/he/torah-ohr/bereishis/10

1 (שה"ש [שיר השירים] ג) צאינה וראינה וגו'. ביום חתונתו זה מתן תורה וביום שמחת לבו זה בנין בהמ"ק [בית המקדש].

(שיר השירים ג') "צאינה וראינה וגו'". "ביום חתונתו" — זה מתן תורה; "וביום שמחת לבו" — זה בניין בית המקדש.

להבין למה נמשל מ"ת [מתן תורה] ליום חתונתו ובנין בהמ"ק [בית המקדש] לשמחת לבו. והענין דתפלה הוא במקום קרבנות

יש להבין מדוע מתן תורה נמשל למה שנאמר "ביום חתונתו", ובניין בית המקדש ל"שמחת לבו". והעניין הוא שהתפילה היא במקום הקרבנות.

והנה תפלה נק' עבודה שבלב כמ"ש בגמ' [בגמרא] ע"פ ולעבדו בכל לבבכם איזהו עבודה שבלב זו תפלה ולכן בהמ"ק [בית המקדש] שהוא מקום הקרבת הקרבנות נק' שמחת לבו שהרי הקרבנות הם כענין התפלה שנקרא עבודה שבלב

כעת, התפילה נקראת "עבודה שבלב", כפי שנאמר בגמרא על הפסוק "ולעבדו בכל לבבכם": "איזהו עבודה שבלב זו תפלה". לכן בית המקדש, המקום שבו הוקרבו הקרבנות, נקרא "שמחת לבו", שהרי הקרבנות דומים לתפילה, הנקראת "עבודה שבלב".

ולכן גם עכשיו התפלה בכוונה ובפרט בצבור בבהכ"נ [בבית הכנסת] הנקרא מקדש מעט היא בחי' שמחת לבו כביכול.

ולכן גם כיום, תפילה בכוונה, ובפרט [תפילה] בציבור בבית הכנסת, הנקרא "מקדש מעט", היא בחינת "שמחת לבו" כביכול.

2 והענין דהנה כתיב לבבתני אחותי כלה שכנס"י [שכנסת ישראל] נק' לב דהנה עד"מ הלב באדם ששופע החיות לכל האברים

והעניין הוא: כתוב "לבבתני אחותי כלה" — שכן כנסת ישראל נקראת "לב". כי על דרך משל, הלב שבאדם מזרים חיות לכל האיברים,

דכל הדמים הולכים מן הלב ויוצאים לכל האברים דרך הגידים והעורקים עד סיום כל הגוף כמו גם בציפורני הרגל מגיע חיות הדם שהוא הנפש כידוע.

שכן כל הדם זורם מן הלב ויוצא אל כל האיברים דרך הווריד והעורקים, עד קצה הגוף כולו, כך שחיות הדם, שהיא הנפש, מגיעה אפילו לציפורני הרגליים, כידוע.

3 והנה כל הדמים שיצאו מהלב לכל האברים הם חוזרים ושבים ללכת אל הלב והיינו שיש בלב ב' חללים שבחלל אחד בו מתקבצים הדמים העולים מהאברים אל הלב ויוצאים דרך חלל הב'.

והנה, כל הדם שיצא מן הלב אל כל האיברים חוזר ושב אל הלב. כלומר, בלב יש שני חללים: בחלל אחד נאסף הדם העולה מן האיברים אל הלב, והוא יוצא דרך החלל השני.

וגם הדם שנתהווה מהמאכלים והמשקים עולה אל הלב ואח"כ יוצא מהלב לכל האברים.

וגם הדם שנוצר מן המאכלים והמשקאות עולה אל הלב, ואחר כך יוצא מן הלב אל כל האיברים.

וה"ז [והרי זה] כדמיון כל הנחלים הולכים אל הים ואח"כ חוזר חלילה ויוצאים המים מהים אל הנהרות ע"י גידי הארץ כו' ולכן הים איננו מלא כו'.

וזה דומה ל"כל הנחלים הולכים אל הים", ולאחר מכן חוזר הדבר חלילה, והמים יוצאים מן הים אל הנהרות דרך גידי הארץ וכו'; ולכן "הים איננו מלא" וכו'.

4 והנה כמו"כ [כמו כן] בעבודה שבלב זו תפלה שאז זמן העלאה והתקשרות האהבה של הניצוץ האלקי בהקב"ה ואתערותא זאת בלב הוא דוקא כמ"ש ואהבת כו' בכל לבבך

כעת, בדומה לכך, בעבודה שבלב, שהיא תפילה — שכן אז הוא זמן העלייה וההתקשרות של אהבת הניצוץ האלוקי אל הקדוש ברוך הוא, והתעוררות זו שבלב היא דווקא, כמו שכתוב: "ואהבת כו' בכל לבבך".

וה"ז [והרי זה] כמו קבוץ הדמים מהאברים אל הלב וזהו שמע ישראל שמע לי' [לשון] אסיפה וקבוץ לבחי' ע' רבתי הוא כללות השבע מדות.

וזה דומה לאיסוף הדם מן האיברים אל הלב. וזהו [הפירוש של] "שמע ישראל": "שמע" הוא לשון של אסיפה וכינוס, אל הבחינה של ע' רבתי, שהיא כללות שבע המדות.

5 ואהבה זו נמשכת ונולדה ע"י התבוננות בפסוד"ז [בפסוקי דזמרה] ובשמע ישראל. ופי' שמע ישראל ה' אלקינו הוא בחי' יחוד חו"ב [חכמה ובינה] שנקרא בזוהר פי' חיי שרה מחשבה ויובלא.

אהבה זו נמשכת ונולדת באמצעות התבוננות בפסוקי דזמרה ובקריאת שמע. פירוש "שמע ישראל ה' אלקינו" הוא בחינת איחוד חכמה ובינה, הנקרא בזוהר, פרשת חיי שרה, "מחשבה" ו"יובלא".

והענין ע"ד מ"ש בזהר דבמחשבה א' ברא כל העולמות והוא כענין צופה ומביט עד סוף כל הדורות בסקירה אחת כי מה שנמשך ונתהווה בחי' זמן עבר הוה ועתיד זהו מקורו ושרשו ממדות עליונות

והעניין הוא על דרך הנאמר בזוהר: "במחשבה א' ברא כל העולמות"; וזה דומה ל[רעיון שלפיו] הוא "צופה ומביט עד סוף כל הדורות בסקירה אחת". שכן מה שנמשך ונעשה בבחינת זמן — עבר, הווה ועתיד — מקורו ושורשו במדות העליונות,

וכמ"ש אלף שנים בעיניך כיום אתמול וששת ימ"ב [ימי בראשית] **שרשן מששה מדות הנ"ל ועל ידי שנמשכו המדות בדבור ומתחלקים לחלקים נעשה מכל מדה אלף שנים ומתחלקים עוד לר"ח וימים ושעות וכו'.**

כפי שנאמר: "אלף שנים בעיניך כיום אתמול"; וששת ימי הבריאה מושרשים בשש המדות שהוזכרו לעיל. כאשר המדות נמשכות אל הדיבור ומתחלקות לחלקים, נעשתה כל מדה לאלף שנים, והן מתחלקות עוד לחודשים, לימים, לשעות וכו'.

אבל בבחי' המחשבה עלאה שלמעלה מהדבור ואפי' [ואפילו] **מהמדות דהיינו קודם שנולדו ונמשכו בחי' מדות שם נכלל הכל בסקירה א'.**

אבל בבחינת המחשבה העליונה, שלמעלה מן הדיבור ואף מן המדות — כלומר, לפני שהמדות נולדו ונמשכו — הכול כלול בסקירה אחת.

6 **וזהו פי' הוי"ה אלקינו שהוא בחי' מחשבה כנ"ל. וישראל עלה במחשבה לכן נאמר הוי"ה אלקינו. וכמו שהוא בבחי' זמן כך הוא בבחי' עולם ונפש כי עולם שנה נפש הם.**

וזהו פירוש "הוי' אלקינו": זוהי בחינת המחשבה, כפי שנזכר לעיל. וישראל עלה במחשבה; לכן נאמר "הוי' אלקינו". וכשם שהדבר כך בממד הזמן, כך הוא גם בממד העולם [המרחב] ובממד הנפש, שכן הם [שלושה]: "עולם שנה נפש".

7 **וכיון שהוא למעלה מבחי' שנה כך בחי' מחשבה הנ"ל הוא למעלה מבחי' עולם והוא בחי' סוכ"ע. ואי לזאת יומשך ואהבת שיהי'** [שיהיה] **הוי"ה אלקיך שיהי'** [שיהיה] **גלוי בחי' סוכ"ע.**

וכיוון שהיא למעלה מבחינת "שנה", כך גם בחינת המחשבה שהוזכרה לעיל היא למעלה מבחינת "עולם", והיא בחינת סובב כל עלמין (האור המקיף את כל העולמות). לכן תימשך בחינת "ואהבת", כך שהוי' יהיה "אלקיך" — ובכך תתגלה בחינת סובב כל עלמין.

וענין פסוד"ז [פסוקי דזמרה] **שלפני ק"ש** [קריאת שמע] **היינו בהיות שעד ק"ש** [קריאת שמע] **הוא בחי' העלאה לבא לבחי' בכל לבבך עד"מ העלאה וקבוץ הדמים מהאברים ללב ע"כ תקנו לומר מזמורים מיוחדים**

עניין פסוקי דזמרה שלפני קריאת שמע הוא שמכיוון שעד קריאת שמע נמצאים בבחינת עלייה, כדי להגיע לבחינת "בכל לבבך" — בדומה לעליית הדם ולהתקבצותו מן האיברים אל הלב — לכן תיקנו לומר מזמורים מיוחדים,

שמזמור זה הוא העלאה מבחי' אברים אלו ומזמור שני העלאה מאברים אחרים וכמ"ש בכהאריז"ל [בכתבי האריז"ל] **שמזמורים דהללוי'** [דהללויה] **הן ע"ס** [עשר ספירות] **דיצירה. שבמזמור זה הוא מלכות דיצירה.**

כך שמזמור זה הוא עלייה מבחינת איברים אלה, ומזמור שני הוא עלייה מאיברים אחרים, כפי שמובא בכתבי האריז"ל, שמזמורי הללויה הם עשר הספירות דיצירה: מזמור זה הוא מלכות דיצירה,

8 **ובמזמור שני נגד יסוד דיצירה כו' ע"ש. וכ"ז** [וכל זה] **הוא בחי' רצוא והעלאה ואח"כ שמו"ע** [שמונה עשרה] **בא"י** [ברוך אתה ה'] **הוא בחי' שוב והמשכה.**

והמזמור השני מקביל ליסוד שבעולם היצירה וכו'; עיין שם. כל זה הוא בחינת רצוא (ריצה כלפי מעלה) ועלייה; ואחר כך תפילת שמונה עשרה, שבה אומרים "בא"י", היא בחינת שוב (חזרה) והמשכה למטה.

וכן עסק התורה ומצות מעשיות והוא כמו שהדמים נמשכים מן הלב לכל הרמ"ח אברים ושס"ה גידים כך המצות נק' רמ"ח אברים דמלכא.

וכך גם העיסוק בתורה ובמצוות מעשיות: כשם שהדם נמשך מן הלב לכל רמ"ח האיברים ושס"ה הגידים, כך המצוות נקראות רמ"ח איברים דמלכא.

ומצוה בלא כוונה כגוף בלא נשמה והכוונה הוא התפלה (כמ"ש במ"א ע"פ לא הביט און ביעקב) לכן זהו כמשל התפשטות והמשכת הדם מהלב לכל הרמ"ח אברים.

ומצווה בלי כוונה היא "כגוף בלא נשמה", והכוונה היא התפילה, כפי שמוסבר במקום אחר על הפסוק "לא הביט און ביעקב"; לכן הדבר דומה להתפשטות הדם ולהמשכתו מן הלב לכל רמ"ח האיברים.

וכך יובן ג"כ למעלה כי גם בחי' המל' הנה בלילה יורדת לבי"ע וה"ז [והרי זה] **כמו ירידת הדם מהלב עד צפורני הרגלים וירידתה זו לברר רפ"ח ניצוצים ואח"כ מחצות לילה מתחלת לעלות והוא כמו שהדמים עולים אל הלב**

וכך יובן גם למעלה: גם בחינת מלכות יורדת בלילה לבריאה, ליצירה ולעשיה, והדבר דומה לירידת הדם מן הלב עד ציפורני הרגליים. ירידה זו שלה נועדה לברר את רפ"ח הניצוצות. אחר כך, מחצות הלילה, היא מתחילה לעלות, והדבר דומה לעליית הדם אל הלב.

ועי"ז נמשך מהמוח ללב והוא ענין יחוד או"א [אבא ואימא] **וזו"נ** [וזעיר אנפין ונוקבא] **בק"ש** [בקריאת שמע] **ותפלה כו'.**

ועל ידי האור הזה נמשכת המשכה מן המוח אל הלב; זהו עניין היחוד של אבא ואמא ושל ז"א ונוקבא בקריאת שמע ובתפילה וכו'.

וזהו שכנס"י [שכנסת ישראל] **נק' לבי לבבתני אחותי כלה (ועמ"ש ע"פ ולבי ער כו' דופק כו' וה' פקד כו') ועיין באגה"ק** [באגרת הקודש] **בסופו סי' ל"א ד"ה נודע בשערים מ"ש בתקונים:**

וזהו שכנסת ישראל נקראת "לבי": "לבבתני אחותי כלה". ועיין במה שנתבאר על הפסוק "ולבי ער" וכו', "דופק" וכו', ו"וה' פקד" וכו'. ועיין באגרת הקודש, בסופה, סימן ל"א, ד"ה "נודע בשערים", במה שנכתב בתיקונים:

9 **והנה אנו רואים באדם שאם סיבוב והילוך רוח החיים מהלב אל האברים ומהאברים אל הלב הוא כהלכתו אזי האדם בריא בתכלי'** [בתכלית].

והנה, אנו רואים שאם המחזוריות והזרימה של רוח החיים מן הלב לאיברים ומהאיברים אל הלב מתנהלות כסדרן, האדם בריא לחלוטין.

אך אם יש איזה קלקול באיזהו מקומן כמו איזה אוטם ומכה באיזה אבר המונע ומעכב או ממעט סיבוב והילוך הדם

אולם אם יש פגיעה כלשהי באחד המקומות, כגון חסימה או פצע באיבר כלשהו, המונעים ומעכבים את מחזור הדם וזרימתו או מפחיתים אותם,

אזי נפסק או מתמעט הקשר הלז המקשר כל האברים אל הלב ואזי נופל האדם למשכב וחולי ה'י [השם ישמרנו] **וצריך רפואה.**

אזי הקשר הזה, המחבר את כל האיברים אל הלב, נקטע או נחלש, והאדם נופל למשכב וחולה, ה' ישמרנו, וזקוק לרפואה.

10 **וכך הנמשל בעבודה כי עסק האדם כל היום הוא כמשל המשכת החיות מהלב אל האברים**

וכך הוא גם בנמשל, בעבודה [אלוקית]: עיסוקו של האדם במשך היום כולו דומה למשל של המשכת החיות מן הלב אל האיברים,

דהיינו מהתפלה אל רמ"ח מ"ע [מצות עשה] **רמ"ח אברים וגם לכל מעשה האדם ע"ד וכל מעשיך יהיו לש"ש** [לשם שמים].

כלומר, מן התפילה אל רמ"ח מצוות עשה, [שהן] רמ"ח איברים, וגם אל כל מעשי האדם, בבחינת "וכל מעשיך יהיו לש"ש".

11 ולכן אם העסק בהיתר עד"ז יוכל למחר לחזור ולעלות מהאיברים אל הלב להיות ואהבת בכל לבבך

לכן, כאשר העיסוק בדברים המותרים נעשה בדרך זו, יוכל למחרת לשוב ולעלות מן האיברים אל הלב, עד שתתקיים בו "ואהבת בכל לבבך".

אבל אם נכשל באיזה עון ה"ז [הרי זה] **כמו מכה באיזה אבר המונע ומעכב ההעלאה ונפסק הקשר**

אבל אם נכשל בחטא כלשהו, הרי זה כמו פצע באחד האיברים, המונע ומעכב את העלייה ומנתק את הקשר.

וזהו חולי הנפש וע"ז אמר מכף רגל ועד ראש אין בו מתום פצע וחבורה כו'

וזהו חולי הנפש, ועל כך נאמר: "מכף רגל ועד ראש אין בו מתום פצע וחבורה כו'".

ואין תקנה כ"א ע"י תשובה שנקראת רפואה כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] **גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם והיא בחי' בכל מאדך שמבחי' זו נמשך רפואה אם ח"ו** [חס ושלום] **יש קלקול בבחי' אהבה דבכל לבבך.**

ואין תיקון אלא באמצעות תשובה (שיבה אל ה'), הנקראת רפואה, כפי שאמרו חז"ל: "גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם". והיא בחינת "בכל מאדך", שממנה נמשכת רפואה אם, חלילה, יש פגיעה בבחינת האהבה של "בכל לבבך".

כי תשובה קדמה לעולם פי' שממשיך אור מבחי' שלמעלה מכל החיות דהשתלשלות העולמות והיינו ע"י מאדך בחילא יתיר.

שהרי התשובה קדמה לעולם; פירוש הדבר שהיא ממשיכה אור מבחינה שלמעלה מכל החיות שבהשתלשלות העולמות, והמשכה זו נעשית באמצעות "מאדך", בחילא יתיר.

12 ולכן ביכולת המשכה זו לתקן הפגם והקלקול שבסיבוב והילוך רוח החיות מהלב אל האברים שהוא בחי' האור וחיות המחי' [המחיה] עולם שנה נפש בחי' מל' מכ"ע [ממלא כל עלמין] שנק' לבי כנ"ל

לכן המשכה זו יכולה לתקן את הפגם והקלקול שבזרימת רוח החיים מן הלב אל האיברים — בחינת האור והחיות המחיה את "עולם שנה נפש", בחינת מלכות, ממלא כל עלמין — האור הממלא את כל העולמות — הנקרא "לבי", כפי שהוזכר לעיל.

וכיון שע"י תשובה נמשך בחי' ממעמקי' [ממעמקים] מגלה עמוקות מה שהוא נמשך אור חדש ומחודש ע"כ חוזר ומחדש החיות כו' (ותקון המכה הוא ע"י הוידוי דברים אשמנו בגדנו כו'):

וכיוון שעל ידי תשובה נמשכת בחינת "ממעמקיי" — "מגלה עמוקות" — כלומר, נמשך אור חדש ומחודש, לכן הוא חוזר ומחדש את החיות וכו'. (תיקון המכה נעשה באמצעות וידוי דברים: "אשמנו בגדנו" וכו'.)

13 והנה התורה נק' ג"כ רפואה לנפש כמ"ש ולכל בשרו מרפא והיינו ג"כ משום דהתורה קדמה לעולם שבה ועל ידה נמשך ג"כ אור חדש מלמעלה מהשתלשלות

כעת, גם התורה נקראת רפואה לנפש, כפי שנאמר: "ולכל בשרו מרפא". וגם זה מפני שהתורה קדמה לעולם, ולכן גם בה ועל ידה נמשך אור חדש מלמעלה מן ההשתלשלות.

וזהו ביום חתונתו זו מ"ת [מתן תורה] פי' כי התפלה נק' עבודה שבלב והוא ענין שמחת לבו

וזהו [פירוש] "ביום חתונתו זו מ"ת". כלומר, התפילה נקראת עבודה שבלב, והיא עניין "שמחת לבו";

ובלב הוא יסוד האש שהוא העלאה מלמטה למעלה אך יסוד המים הוא במוח ובו שורה כח התענוג שבנפש כי מים מגדלים כל מיני תענוג והתענוג הוא למעלה מהשמחה.

ובלֵב נמצא יסוד האש, שעניינו עלייה מלמטה למעלה; ואילו יסוד המים נמצא במוח, ובו שורה כוח התענוג שבנפש, שכן המים מגדלים כל מיני תענוג, והתענוג נעלה מן השמחה.

14 והנה עד"מ הטפה נמשכת מיסוד המים שבמוח ובה מתלבש מעצם השכל והתענוג שבנפש ולכן ע"ז נעשה הולדה חדשה להוליד בדומה לו והיינו דוקא ע"י התלבשותה בטיפה גשמית משא"כ בדבור כו'

והנה, על דרך משל, הטיפה נמשכת מיסוד המים שבמוח, ובה מתלבש [משהו] מעצם השכל והתענוג שבנפש; ולכן מתרחשת על ידה הולדה חדשה — הולדת צאצא בדומה לו. הדבר מתאפשר דווקא כשהיא מתלבשת בטיפה גשמית, שלא כמו בדיבור וכו'.

כמו"כ [כמו כן] ע"י התלבשות התורה בעשיי' [בעשייה] גשמיות היום לעשותם יומשך ע"ז אור חדש ממש מאור א"ס ב"ה מלמעלה מההשתלשלות.

כך גם, כאשר התורה מתלבשת בעשייה גשמית — "היום לעשותם" — נמשך על ידי כך אור חדש ממש מאור אין סוף ברוך הוא, שלמעלה מהשתלשלות.

15 וז"ש [וזהו שכתוב] אין כל חדש תחת השמש משא"כ עמלא דאורייתא דהוא לעילא מן שמשא ממשיך אור חדש כי ס"ר אותיות התורה הן אותיות המחשבה.

וזהו שנאמר "אין כל חדש תחת השמש"; ואילו עמל התורה, שהוא למעלה מן השמש, ממשיך אור חדש. שכן שש מאות אלף אותיות התורה הן אותיות המחשבה.

והרי במחשבה א' צופה ומביט כו' והתורה היא מבחי' מאד עמקו מחשבותיך עמקו דוקא בחי' עומק המחשבה וכמו גבי תשובה כתיב ממעמקים והיינו דוקא ע"י התלבשות התורה בגשמיות וכמשל הנ"ל.

והרי במחשבה אחת הוא צופה ומביט וכו'. התורה היא מבחינת "מאד עמקו מחשבותיך" — "עמקו" דווקא, בחינת עומק המחשבה; וכמו שבתשובה נאמר "ממעמקים". עומק זה נמשך דווקא כשהתורה מתלבשת בגשמיות, כמו במשל שהובא לעיל.

16 ופי' וענין אור חדש הוא כי הנה ידוע דשרש כל ההשתלשלות דאבי"ע [דאצילות בריאה יצירה עשיה] הוא נמשך מבחי' הקו"ח [הקו וחוט] והוא נמשך ע"י צמצום ומק"פ [ומקום פנוי] מתחלה ונמשך אח"כ רק קו

פירושו ומשמעותו של "אור חדש" הוא כך: ידוע ששורש כל השתלשלות אצילות, בריאה, יצירה ועשיה נמשך מבחינת הקו והחוט; תחילה הוא נמשך באמצעות צמצום והמקום הפנוי, ולאחר מכן נמשך רק קו.

ולכן כל מה שנמשך מבחי' הארת הקו לא נק' אור חדש ממש כו' אך אור הנמשך מעצמות אא"ס [אור אין סוף] שלמעלה מהחלל והקו נק' אור חדש וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] על ד"ת [דברי תורה] בכ"י [בכל יום] יהיו בעיניך כחדשים כו'

לכן, כל מה שנמשך מבחינת הארת הקו אינו נקרא אור חדש ממש וכו'; ואילו אור הנמשך מעצמות אור אין סוף, שלמעלה מהמקום הפנוי ומהקו, נקרא אור חדש. וכמאמר רבותינו ז"ל על דברי תורה: "בכ"י יהיו בעיניך כחדשים" וכו'.

ולכן נק' חתן חות דרגא מדלג על ההרים בחי' דילוג מלמעלה מהשתלשלות כו' ולכן בקרבנות הנשיאים הוכפל בתורה בכ"א [בכל אחד / בכל אחת]

ולכן [הוא] נקרא חתן — "חות דרגא" (רד מדרגה) — "מדלג על ההרים", בחינת דילוג מלמעלה מהשתלשלות וכו'. ולכן, בקרבנות הנשיאים, התורה חזרה על הדברים לגבי כל אחד מהם,

ולא אמר וכן הקריב נשיא פלוני אלא משום דאעפ"י [דאף על פי] **שצירופי האותיות שבכל קרבן של כל הנשיאים שוין הן ממש מ"מ האור המלובש בהן הוא בכ"א** [בכל אחד / בכל אחת] **בחי' אור חדש ממש וכמו שלשים ומאה משקלה שהם ה' שמות הוי"ה**

ולא אמרה "וכן הקריב נשיא פלוני", אלא [הטעם הוא] משום שאף על פי שצירופי האותיות שבקרבנו של כל אחד מהנשיאים זהים ממש, האור המלובש בהם הוא בכל אחד מהם בחינת אור חדש ממש. וכמו "שלשים ומאה משקלה", שהם חמישה שמות הוי':

הנה בכל קרבן של נשיא נמשך בחי' ה' שמות דהוי"ה חדשים מעצמות המאציל מה שלא נמשך כן בשל נשיא שלפניו כו' ע"ד ממעמקים קראתיך הוי"ה:

בכל קרבן של נשיא נמשכה בחינה של חמישה שמות הוי' חדשים מעצמות המאציל, שלא נמשכו כך בקרבנו של הנשיא שקדם לו וכו' — בדומה ל"ממעמקים קראתיך הוי".

17 **וזהו צאנה וראנה פי' צאנה ממקום שרשם למעלה בג"ע** [בגן עדן] **להתלבש בעוה"ז הגשמי כי דוקא היום לעשותם בעוה"ז אז יומשך ע"י התורה אור חדש ומחודש כו' משא"כ למעלה ברוחניות כנ"ל:**

וזהו [הפירוש של] "צאנה וראנה": "צאנה" ממקום שורשן למעלה בגן עדן, כדי להתלבש בעולם הזה הגשמי. כי דווקא [על ידי] "היום לעשותם" בעולם הזה, "ימשך אז באמצעות התורה אור חדש ומחודש וכו'; אבל למעלה, ברוחניות, אין הדבר כן, כפי שהוזכר לעיל.

18 **במלך שלמה במלך שהשלום שלו פי' ע"י שנמשך אור חדש מלמעלה מהשתלשלות נעשה בחי' שלום והתחברות ב' הפכים משפיע ומקבל אש ומים. ולכן ארז"ל** [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] **העוסק בתורה משים שלום בפמשמ"ע** [בפמליא של מעלה] **ובפמשמ"ט** [ובפמליא של מטה].

"במלך שלמה" — במלך שהשלום שלו. ההסבר הוא שעל ידי המשכת אור חדש שלמעלה מהשתלשלות נעשית בחינת שלום, המחברת שני הפכים — משפיע ומקבל, אש ומים. לכן אמרו חז"ל: "העוסק בתורה משים שלום בפמשמ"ע ובפמשמ"ט".

כי הנה מלכות דאצי' נעשה עתיק לבריאה ומחבר אצי' עם בריאה אף שאצי' ובריאה הם ב' הפכים

מלכות דאצילות נעשית עתיק של בריאה ומחברת את אצילות עם בריאה, אף שאצילות ובריאה הם שני הפכים.

והכח הזה בבחינת מל' דאצי' הוא להיות כי נעוץ סופן בתחלתן ושרשה מבחי' כתר שהוא בחי' תחתונה שבמאציל ע"כ ביכולתה לחבר אצי' עם בי"ע.

כוח זה שבבחינת מלכות דאצילות קיים משום ש"נעוץ סופן בתחלתן", ושורשה מבחינת כתר, שהיא המדרגה התחתונה שבמאציל; לכן היא יכולה לחבר את אצילות עם בריאה, יצירה ועשיה.

וכידוע בענין המשל ופחד עמו ע"כ עושה שלום במרומיו כו'. וזהו מלך שהשלום שלו היינו בחי' מלכות דא"ס שכל השלומות נמשכים משם:

וכידוע בעניין "המשל ופחד עמו", לכן "עושה שלום במרומיו" וכו'. וזהו "מלך שהשלום שלו" — כלומר, בחינת מלכות דאין סוף, שממנה נמשכים כל השלומים.

LikuteiTorah.com
הפרשה החסידית

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY-NC 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. בתי כנסת, מוסדות חינוך ומפעלים ללא כוונת רווח רשאים להעתיק, להדפיס ולהפיץ אותה בחופשיות, ולבקש תרומות לכיסוי עלות ההדפסה; אסור למכור אותה לעולם. יש לציין את הוצאת קה"ת ואת likuteitorah.com. https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309). למה ללמוד, וברכות הרבי: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

מיזם חינמי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך likuteitorah.com/he/torah-ohr/bereishis/10/

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק